

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Zdenky Reisenauerovej právnej veci navrhovateľa: **T.**, nar. X. v H. naposledy bytom v zahraničí D. zast. Mgr. M., advokátom, M., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, Bratislava, Pivonková 6, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. ČAS: 1227/PO-Ž/2005 zo dňa 4. augusta 2008, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 68/2008- 52 zo dňa 29. apríla 2009 takto

r o z h o d o l

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 68/2008-52 zo dňa 29. apríla 2009 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS: 1227/PO-Ž/2005 zo dňa 4. augusta 2008, ktorým odporca podľa §13 c ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z o azyle a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o azyle) navrhovateľovi neposkytol doplnkovú ochranu

a rozhodol, že v jeho prípade neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov do Vietnamu. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd sa stotožnil so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľa nie sú splnené podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany a pre rozhodnutie o prekážkach vyhostenia do krajiny pôvodu podľa osobitného zákona. Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci.

Krajský súd k námietke nedostatočne zisteného stavu veci uviedol, že odporca sa zaoberal otázkami, ktoré pre neho vyplynuli zo zrušujúceho rozsudku krajského súdu č. k. 10Saz 73/2008-78 zo dňa 24.10.2006 opätovne vypočul navrhovateľa k otázkam jeho rodinného života na Slovensku, ako svedkyňu vypočul matku jeho bývalej družky, ktorá má maloletú L. zverenú do výchovy a opatery, zabezpečil rozhodnutia vo veci trestného stíhania navrhovateľa, týkajúce sa zanedbania povinnej výživy navrhovateľovej dcéry. Odporca tiež doplnil dokazovanie aktuálnymi správami o krajine pôvodu navrhovateľa, potrebnými pre výroky rozhodnutia, preto podľa krajského súdu je táto námietka neopodstatnenou.

K námietke nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nedostatok jeho odôvodnenia a k námietke nesprávneho právneho posúdenia veci krajský súd uviedol, že napadnuté rozhodnutia odporcu obsahuje výrok o neposkytnutí doplnkovej ochrany, ako aj konštatovanie o neexistencii prekážok administratívneho vyhostenia do Vietnamu. Krajský súd poukázal na právoplatné rozhodnutie odporcu, ktorým nebol navrhovateľovi udelený azyl pretože tento právoplatný výrok predstavuje významnú právnu skutočnosť aj vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu odporcu. Vo vzťahu k výroku o neposkytnutí doplnkovej ochrany, i keď krajský súd konštatoval istú stručnosť v odôvodnení tohto výroku, dospel k záveru, že toto pochybenie nemalo vplyv na zákonnosť rozhodnutia, resp. jeho konkrétneho výroku.

Predpoklady poskytnutia doplnkovej ochrany sú taxatívne vymedzené ust. § 13 a resp. § 2 písm. f/ zákona o azyle, kde sa za vážne bezprávie považuje 1/ uloženie trestu smrti alebo jeho výkon, 2/ mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest alebo 3/ vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu.

Krajský súd poukázal na to, že navrhovateľ sám tvrdil, že z krajiny pôvodu vycestoval legálne na základe pracovného povolenia už v roku 1988, odkedy sa nepretržite zdržuje na Slovensku. Krajský súd uviedol, že ak by navrhovateľovi hrozilo trestné stíhanie z akéhokoľvek dôvodu, resp. ak by bol trestne stíhaný, vzhľadom na politický a administratívny systém vo Vietname by mu tamjšie úrady nikdy nedovolili Vietnam opustiť. Obdobne v konaní nebola preukázaná hrozba mučenia alebo neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania alebo trestu a z dôvodu totožného, a to z totožného dôvodu.

Krajský súd k námietke navrhovateľa, uvedenej v opravnom prostriedku, že už počas konania pred odporcom prezentoval hrozbu prenasledovania, uväznenia či dokonca usmrtenia uviedol, že z obsahu administratívneho spisu odporcu zmienku o týchto hrozbách nenašiel.

Podľa krajského súdu zo strany štátnych orgánov mu žiadne takéto zaobchádzanie nehrozí, pretože navrhovateľ ak by bol objektom „záujmu“ vietnamských štátnych orgánov, tieto by mu nedovolili vycestovať.

Pokiaľ svoju obavu vyvodzuje z jeho antagonistického postoja k politickému systému vo Vietname, túto námietku vyhodnotil krajský súd za neopodstatnenú, nakoľko navrhovateľ takéto postoje nikdy neprezentoval, pričom nemal v tomto smere žiadne problémy so štátnou mocou, či tretími subjektmi.

Pokiaľ svoju obavu vyvodzuje z toho, že pôvodne nenastúpil na vojenskú základnú službu v dôsledku čoho mal byť potrestaný vojenským väzením, ani táto obava podľa krajského súdu nemôže spôsobovať hrozbu vážneho bezprávia. Ak totiž skutočne takýto druh „prevýchovy“ absolvoval, tým, že na vojenskú základnú službu nastúpil, tým, že počas nej dosiahol relatívne vysokú hodnosť poručíka, tým, že mu bol zverený výcvik nových vojakov a konečne aj tým, že mu bolo umožnené vycestovať z Vietnamu legálne za prácou (v rámci medzivládnej dohody), bolo jeho chovanie konvalidované.

Krajský súd však poukázal na nedôveryhodnosť navrhovateľových tvrdení v dôsledku ktorých sa javí jeho tvrdenie o absolvovaní vojenského väzenia za nenastúpenie vojenskej základnej služby za nepravdepodobné. Navrhovateľ pôvodne totiž tvrdil, že nie je ženatý, i keď následne existenciu manželstva preukázal. Navrhovateľ pôvodne tvrdil, že je národnosťou Vietnamec, pričom následne pred súdom uviedol, že je Číňan.

Nepravdepodobnosť jeho tvrdení vyplýva aj zo samotného opisu udalostí navrhovateľom aj vzhľadom na to, že vietnamské štátne úrady mu umožnili bez problémov vycestovať z krajiny jeho pôvodu. Ak by z pohľadu vietnamských orgánov v osobe navrhovateľa išlo o občana, ktorý odmieta nastúpiť vojenskú základnú službu, resp. o občana s postojmi zameranými proti vietnamskému politickému systému, určite by tento systém, resp. jeho orgány neumožnili vychovávať – cvičiť nových vietnamských vojakov, nepovyšovali by ho do vyšších vojenských hodností a neumožnili by mu vycestovať z krajiny v rámci medzivládnej dohody.

V tomto kontexte nedôveryhodne vyznieva aj zmienka o podplatení ministerských úradníkov (vo vzťahu k vycestovaniu z Vietnamu), nakoľko takéto povolenie ako administratívny akt podliehalo určitému úradnému postupu v rámci ktorého príslušný spisový materiál obsahoval podrobné informácie o adeptovi vycestovania. Takýmito informáciami bola aj informácia o prípadnom trestnom stíhaní, rôzne posudky, resp. vyjadrenia. Ak by teda navrhovateľ nevyhovoval podmienkam vycestovania, toto by mu nebolo umožnené.

Vo vzťahu k výroku o neexistencii prekážok administratívneho vyhostenia do Vietnamu krajský súd poukázal na to, že odporca správne poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ nemal opodstatnené obavy z prenasledovania z dôvodov uvedených v § 8 zákona o azyle, ktorá skutočnosť bola vyjadrená právoplatným výrokom o neudelení azylu. Vzhľadom na obsah navrhovateľovho príbehu, resp. na skutočnosť, že od roku 1988 sa do Vietnamu nevrátil, niet dôvodu sa domnievať, že v prípade návratu by bol perzekvovaný.

Krajský súd napokon poukázal na správnosť právneho záveru odporcu, týkajúceho sa dôvodov neposkytnutia doplnkovej ochrany vo vzťahu k existencii navrhovateľovho potomka - maloletej dcéry, ktorá žije na Slovensku. Odporca podľa krajského súdu správne poukázal na účel zákona o azyle, ktorým je rozhodovanie o poskytnutí medzinárodnej ochrany žiadateľovi o azyl pred perzekúciou v krajine pôvodu. Pretože maloletá L. nie je azylantkou a ani jej nebola poskytnutá doplnková ochrana, teda nespadá do okruhu osôb podľa § 13b/ zákona o azyle, jej existencia je z pohľadu napadnutého výroku o neposkytnutí doplnkovej ochrany nepodstatnou. Neposkytnutím doplnkovej ochrany, resp. vyslovením neexistencie prekážky administratívneho vyhostenia nemôže dôjsť k narušeniu práva navrhovateľa zakotveného v čl. 8 Dohovoru. Posúdenie existencie rodinného života z pohľadu

aplikácie prezentovaného práva zakotveného v Dohovore bude skutočnosťou, ktorou sa bude musieť vysporiadať štátny orgán, prípadne rozhodujúci o administratívnom vyhostení navrhovateľa z územia SR.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ, ktorý vyjadril nesúhlas s rozhodnutím krajského súdu, ktoré považoval za rozhodnutie vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Poukázal na to, že v roku 1979 odmietol nastúpiť na základnú vojenskú službu v krajine pôvodu, a preto bol zavretý vo vojenskom väzení, v ktorom mu bola zlomená noha. Neskôr sa stal poručikom a bol mu zverený výcvik nových vojakov. K tejto veci krajský súd konštatoval, že tým, že sa neskôr stal poručikom svoje skoršie správanie konvalidoval, a preto niet dôvodu sa obávať návratu do krajiny pôvodu. Na Vietnam teda sám hľadá ako na krajinu, v ktorej sa odmietnutie nastúpenia vojenskej služby z vlastného presvedčenia musí nejakým spôsobom konvalidovať.

Navrhovateľ však poukázal na to, že ako odporca komunistického režimu je považovaný za zradcu. Tí sú vo Vietname často krát bezdôvodne zatýkaní a väznení. Vo Vietname je priamo ústavou daný primát komunistickej strany. V trestnom zákone je až 29 trestných činov, za spáchanie ktorých je možné uložiť trest smrti. Sedem z nich za politické trestné činy, pričom za politický trestný čin sa považuje aj dožadovanie sa slobody prejavu. V tejto súvislosti navrhovateľ poukázal na správu Amnesty International 2009 z 28.5.2009, správu Ministerstva zahraničných vecí USA o ľudských právach vo Vietname z 25.2.2009 ako aj výročnú správu FIDH 2009 z 9.10.2009, ktoré potvrdzujú praktiky vietnamských úradov pri ukladaní trestov za politické trestné činy.

Zo správ o krajine pôvodu, podľa navrhovateľa vyplýva, že v prípade jeho návratu do Vietnamu by mohol mať vážne problémy. V krajine nebol už 21 rokov. Nemožno predpokladať ako sa na neho budú vietnamské úrady pozeráť, pretože ako odporca komunistického režimu sa stal vo Vietname neprijateľnou osobou. Preto sa nechce a nemôže vrátiť do Vietnamu.

Navrhovateľ odporcovi vyčítal, že sa obavami navrhovateľa vôbec nezaoberal. Nesúhlasil ani s názorom krajského súdu, že nedostatok odôvodnenia rozhodnutia odporcu o neudelení doplnkovej ochrany nemalo vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Navrhovateľ sa nestotožnil s názorom krajského súdu, ktorý považoval rozhodnutie odporcu v časti o neexistencii prekážok administratívneho vyhostenia za zákonné. Uviedol, že z použitých správ vyplýva, že v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu, by bol jeho život vážne ohrozený. V tejto súvislosti poukázal na to, že má na Slovensku dcéru, ktorá má občianstvo SR, pričom v rozsudku krajského súdu, ktorý zrušil tú časť rozhodnutia, ktorá sa týkala výroku odporcu o tom, že sa na navrhovateľa nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do krajiny jeho pôvodu, uložil odporcovi zaoberať sa situáciou navrhovateľa z pohľadu čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Odporca sa však touto okolnosťou nezaoberal, konštatoval len, že sa v priebehu konania boli preverené aj otázky súvisiace s čl. 8 dohovoru, následne však dospel k záveru, že nie je príslušný na posudzovanie toho, či v tomto prípade môže byť porušené právo navrhovateľa na rešpektovanie jeho rodinného a súkromného života.

Na základe uvedeného navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že navrhol rozhodnutie odporcu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. K námietke navrhovateľa ohľadne nevysporiadania sa s čl. 8 Dohovoru uviedol, že sa v novom konaní zaoberal touto otázkou a zistil, že Okresný súd Bratislava II rozsudkom P 100/01-10 zo dňa 6.9.2001 zveril dcéru navrhovateľa do výchovy a opateru starej matky (V.) a otcovi (navrhovateľovi) určil výživné vo výške 600,- Sk mesačne. Trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II ST 198/07 zo dňa 26.10.2007 bol uznaný vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov. V tejto súvislosti bola vypočítaná aj stará matka maloletej, ktorá uviedla, že navrhovateľ si svoju vyživovaciu povinnosť neplní, dcéru navštevuje minimálne, trikrát do roka. Pri poslednej návšteve dcéry v novembri 2007 sa pri dcére zdržal 2-3 hodiny. Podľa nej nie je schopný sa o dcéru riadne starať.

Pri pohovore s navrhovateľom dňa 31.7.2008, navrhovateľ uviedol, že v rokoch 2006 - 2008 zarábala mesačne 500,- Sk, Momentálne pracuje ako masér, ale peniaze za túto prácu ešte

nedostal, pracuje iba za ubytovanie a stravu. Výživné na dcéru v roku 2008 zaplatil len raz vo výške 2500,- Sk. Svoj dlh na výživnom chce zaplatiť ihneď potom, čo bude riadne zamestnaný.

Odporca dospel k názoru, že navrhovateľ nie je schopný riadne sa starať o výživu a výchovu svojej dcéry, pričom zákonné práva na rešpektovanie rodinného života mu boli obmedzené v súlade so zákonom a v záujme maloletej dcéry. Podľa odporcu napadnutým rozhodnutím neboli porušené jeho ľudské práva a základné slobody podľa čl. 8 Dohovoru. Tento názor odporca uviedol aj v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. V ostatnom sa pridržiaval dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 22. septembra 2009 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 13a ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13b ods. 1 ministerstvo na účel zlúčenia rodiny poskytne doplnkovú ochranu, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď cudzinec odišiel z krajiny pôvodu a tento cudzinec so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, mladšieho ako 18 rokov.

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu aj dieťaťu narodenému na území Slovenskej republiky cudzinke, ktorej sa poskytla doplnková ochrana, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5. Podľa § 13c ods. 1 zákona č 480/2002 Z.z. o azyle účinného do 30.11.2008 ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b (ods. 3).

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu, nepredlí doplnkovú ochranu alebo zruší doplnkovú ochranu, okrem zrušenia doplnkovej ochrany podľa § 15b ods. 1 písm. d), vo výroku rozhodnutia tiež uvedie, či existuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu. 9a)

Podľa § 58 ods. 1 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov, cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený.

Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin 21) a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku (ods. 2).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neposkytnutí doplnkovej ochrany a rozhodnutie o tom, že neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší

súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu (Správa o MZV USA o dodržiavaní ľudských práv za rok 2007 vydaná 11.3.2008, informácie nachádzajúce sa na v internej databáze MÚ pod č. p.: MÚ-128-3/ODZS-208, obsahom rozhodnutia Okresného súdu Bratislava II č. k. P 100/01-10 zo dňa 6.9.2001, Trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II ST 198/07 zo dňa 26.10.2007, výsluchom svedkyne V.,) z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním pre posúdenie dôvodov pre poskytnutie doplnkovej ochrany a bezpečnostné riziko prípadného návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu ako aj posúdil otázku prípadného porušenia čl. 8 Dohovoru.

Ako vyplynulo zo zápisnice z pohovoru so žiadateľom o poskytnutie doplnkovej ochrany dňa 31.7.2008 navrhovateľ uviedol, že od roku 1986 je ženatý s L., s ktorou sa oženil 19.12.1986, išlo iba o fiktívne manželstvo, aby mu vláda Vietnamu umožnila vycestovať do Československa. Následne Vietnam opustil dňa 1.8.1988. Na území SR pracoval doposiaľ len brigádnicky, mesačne dostával 500,- Sk. Momentálne pracuje ako masér, pracovnú zmluvu uzavretú nemá, pracuje za ubytovanie a stravu. Dcéra bola zverená do výchovy starej matky, usiloval sa o zmenu rozhodnutia, ale neúspešne. S dcérou je v telefonickom kontakte, dňa 30.7.2008 poslal na jej výživu 2.500,- Sk.

Na otázku odporcu ako dopadlo trestné stíhanie vo veci zanedbania povinnej výživy, keď na výživnom dlží 28.600,- Sk, navrhovateľ uviedol, že dlžné výživné nezaplatil preto, lebo si myslí, že zaplatiť ho nemá. Na výživnom podľa jeho názoru nedlhuje nič. Je však pravdou, že v roku 2008 zaplatil len raz výživné vo výške 2.500,- Sk. Pravidelne neplatil preto, lebo nebol doposiaľ zamestnaný. Svoj dlh vyrovná ihneď potom, čo bude riadne zamestnaný. Uviedol, že jeho trestné stíhanie bolo zastavené.

Odporca v rozhodnutí, ktorým neposkytol navrhovateľovi doplnkovú ochranu poukázal na to, že v priebehu konania nebola preukázaná ani jedna zo zákonných podmienok nevyhnutných pre poskytnutie doplnkovej ochrany a rovnako neboli zistené prekážky administratívneho vyhostenia navrhovateľa do Vietnamu podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov.

Odporca uviedol, že v priebehu konania v zmysle vysloveného právneho názoru krajského súdu vysloveného v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí sa zaoberal otázkami súvisiacimi so vzťahom žiadateľa k jeho maloletej dcére, t. j. otázky súvisiace s namietaným porušením čl. 8 Dohovoru a zistil, že Okresný súd Bratislava II rozsudkom P 100/01-10 zo dňa 6.9.2001 zveril dcéru navrhovateľa do výchovy a opateru starej matky (V.) a otcovi (navrhovateľovi) určil výživné vo výške 600,- Sk mesačne. Trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II ST 198/07 zo dňa 26.10.2007 bol uznaný vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov. V tejto súvislosti bola vypočutá aj stará matka maloletej, ktorá uviedla, že navrhovateľ si svoju vyživovaciu povinnosť neplní, dcéru navštevuje minimálne, trikrát do roka. Pri poslednej návšteve dcéry v novembri 2007 sa pri dcére zdržal 2-3 hodiny. Podľa nej nie je schopný sa o dcéru riadne starať. Odporca vyjadril názor, že vyslovením neexistencie prekážky vyhostenia podľa osobitného predpisu nedochádza k porušeniu alebo obmedzeniu jeho práva na výchovu dieťaťa ani práva dieťaťa na rodinu podľa čl. 8 dohovoru, pretože samotné rozhodnutie nebráni tieto práva na území SR vykonávať. Poukázal na to, že žiadateľ otázku spolužitia so svojim dieťaťom môže riešiť využitím iných právnych inštitútov právneho poriadku SR než prostredníctvom azylu.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkoch pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre poskytnutie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodit', že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody

pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Pokiaľ teda odporca dospel k záveru, že dôvody navrhovateľa, pre ktoré žiadal udeliť doplnkovú ochranu na území Slovenskej republiky nemožno považovať za relevantné pre jej poskytnutie a doplnkovú ochranu mu neudelil, nepochybil, a krajský súd dôvodne považoval rozhodnutie odporcu z týchto dôvodov za zákonné.

Primárnym dôvodom neposkytnutia doplnkovej ochrany navrhovateľovi bolo nesplnenie relevantných podmienok pre jej udelenie v zmysle zákona o azyle. S takýmto záverom bolo potrebné súhlasiť.

Zmyslom a účelom doplnkovej ochrany žiadateľom o azyl je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelení či neudelení doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z ktorých je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci nebolo ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu, ktorý náležitým spôsobom doplnil krajský súd uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Odvolací súd k záveru, že odporca aj v tej časti rozhodnutia, ktorou rozhodol o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia do Vietnamu podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov náležite zistil skutkový stav a správne naň aplikoval citované ustanovenia zákona o azyle. Najvyšší súd Slovenskej republiky v podrobnostiach na tento správny záver odkazuje. Je potrebné tiež zdôrazniť, že existenciu prekážky vyhostenia podľa osobitného predpisu posudzoval odporca správne nie k dobe, kedy

navrhovateľ krajinu opustil, ale k dobe svojho rozhodnutia a v postupe odporcu a jeho záveroch nezistil odvolací súd žiadne pochybenie.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorý rozhodnutie odporcu potvrdil.

Krajský súd sa podrobne zaberá všetkými námietkami navrhovateľa uplatnenými v opravnom prostriedku, k ich vyhodnoteniu nemá odvolací súd žiadne výhrady, v podrobnostiach na tieto správne závery krajského súdu odvolací súd odkazuje, pričom považuje za dôležité zdôrazniť, že odporca ani krajský súd nepochybili, keď dôvody navrhovateľa, pre ktoré sa obáva návratu do krajiny pôvodu, (strach pred prípadným trestom za nesúhlas s politickým režimom, resp. z odmietnutia nástupu na základnú vojenskú službu), nevyhodnotil odporca vzhľadom na nepreukázanie relevantnosti takýchto dôvodov, za dôvod pre udelenie doplnkovej ochrany.

Odvolací súd sa plne stotožňuje s názorom krajského súdu, podľa ktorého zo strany štátnych orgánov navrhovateľovi žiadne zaobchádzanie, ktoré by bolo možné kvalifikovať za konanie vymedzené v § 13a/, resp. § 2 písm. f/ zákona o azyle, (kde sa za vážne bezprávie považuje 1/ uloženie trestu smrti alebo jeho výkon, 2/ mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest alebo 3/ vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu) nehrozí, pretože navrhovateľ ak by bol objektom „záujmu“ vietnamských štátnych orgánov, tieto by mu nedovolili vycestovať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje s názorom krajského súdu, že okolnosti stanovené ako prekážky jeho administratívneho vyhostenia, ktorými sa odporca podrobne zaoberal nielen z dôvodov taxatívne vymedzených v § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov, ale aj z pohľadu namietaného porušenia čl. 8 ods. 1 EDLP, boli správne vyhodnotené ako nepreukázané.

Z tohto pohľadu Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil v postupe odporcu, ktorý vykonal dokazovanie štetím osobných a rodinných pomerov

navrhovateľa, aktuálnymi správami o krajine pôvodu a vo veci rozhodol podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle (účinného do 30.11.2008), žiadne pochybenie.

So skutkovými zisteniami odporcu ohľadne skúmania existencie prekážok podľa osobitného zákona so zameraním na skúmanie namietaného porušenia čl. 8 ods. 1 EDLP sa odvolací súd plne stotožňuje a v podrobnostiach na správne zistenia, odkazuje.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že rozhodovanie o okolnostiach, ktoré sú stanovené ako prekážky administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu (zákon o pobyte cudzincov) nie je rozhodovaním o samotnom vyhostení navrhovateľa, preto námietka navrhovateľa, že odporca svojím rozhodnutím porušil právo navrhovateľa na rešpektovanie súkromného a rodinného života v zmysle článku 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd neobstojí. V predmetnej veci odporca náležite skúmal, či v prípade negatívneho rozhodnutia o prekážke jeho administratívneho vyhostenia nebude porušené právo navrhovateľa na rešpektovanie súkromného a rodinného života v zmysle čl. 8 ods. 1 EDLP.

Z uvedených dôvodov preto možno konštatovať, že rozhodnutie odporcu bolo v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd považoval odvolacie námietky navrhovateľky za nedôvodné, s právnym záverom uvedeným v napadnutom rozsudku sa stotožnil a napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.

Rozhodnutie odporcu o neposkytnutí doplnkovej ochrany a rozhodnutí o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa osobitného zákona bolo potrebné považovať za zákonné, preto odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 22. septembra 2009

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová